

BEVRIJDING DOOR ANNIE VREELAND

AN de hand van zijn vader stapte Gijsje 't Grootte-kerkportaal binnen. Als meestal waren zij vroeg. Gijsje had al den tijd om naar de blauwe zerken opzij van de banken te zien. Hij kreeg er nooit genoeg van naar de figuren en letters in de steenen te staren. Ze waren voor hem als hiërogliefen, die hij nooit te ontcijferen dacht.

Luchtig bewogen zijn voetjes over de zerken. Hè, wat slofte vader nu weer! Waarschuwend bewoog Gijsje's handje in de grootte: vader moest oppassen, dat hij niet te zwaar liep, want onder die steenen lagen menschen te slapen! „Al heel lang!” had zijn broer Frans tot hem gezegd. En Frans kon het weten, hij zat al in de hoogste schoolklas!

Gijsje zuchtte eens diep. Hij begreep het niet goed, dien heel vasten slaap. Er werd in de kerk zóóveel gelopen, zóó dikwijls gezongen, sommige dominee's preekten zóó hard..... en altijd slapen die menschen maar door. Dat kwam zeker, omdat zij met zulke dikke steenen dichtgedekt waren!

„Ga jij maar in 't hoekje” zei vader tot Gijsje, en tilde hem op in de bank.

Dat plaatsje vond Gijsje fijn. Want hij kon den dominee niet altijd goed begrijpen. En dan ging zijn garderobe soms zoo hinderlijk knellen. Dan was het, of zijn kort lijfje uitgezet werd en 't elastiek van zijn broekje zoo knelde, dan werd zijn halskraagje plots veel te nauw..... o, er waren zooveel onaangename gevoelens, die den kerkgang dan tot een plaag voor hem maakten! Hij werd dan in 't laatst alleen op 't moment, waarin de dominee zijn handen zegenend over de gemeente zou heffen, gespannen. Want dat oogenblik bracht voor hem de verlossing. En hij vond ook die laatste woorden zoo mooi! Hij had ze langzaam van buiten geleerd, en in oogenblikken van groot, eenzaam kinderverdriet had hij soms geprobeerd om ze zachtjes te zeggen.

Tijdens 't uitspreken van den zegen stond hij met zijn buikje tegen de bank aangeleund. Hoe dichter hij bij die zich uitstreckende handen kwam, hoe meer er in hem leek te ontspannen.

Maar als hij in 't hoekje mocht zitten, had hij van de vele aanvechtingen wat minder hinder. Dan had hij 't vrije gezicht op de zerken, en volgden zijn blikjes de daarin gefrifte lijnen. En altijd weer overpeinsde hij 't raadsel van zóó diepen slaap!

Grootvader... die kon er ook mee overweg! Als dié in zijn leunstoel voor een dutje weggezakt was, „dan kon je wel een kanon afschieten, zonder dat hij het hoorde”, zooals Grootmoeder vaak had gezegd, al wenschte zij, dat ze zoo'n hardhandige

wijze van wakken nooit zou beleven. Maar ten slotte werd Grootvader toch wakker, als Gijsje op zijn knie was geklommen en hem telkens weer aan zijn baard trok.

Schuer dan anders zag Gijsje vanmorgen om naar het kerkkoor. Tusschen die dikke pilaren slapen ook menschen, maar daar liep niemand over de steenen, zooals op zij van hem telkens gebeurde. Dan zag hij de warme kleuren, die door 't beschilderde raam op de koude der zerken speelden, niet meer.

Gisteren was het rauw op zijn zieltje gegooid, dat hij óók eens in zoo'n langen slaap vallen zou. En dat wilde hij niet. Huiverend leek hij nu iets van de gebondenheid van die onzichtbare menschen te voelen. 't Maakte hem angstig, dat anderen zich later óver hem zouden bewegen, zonder dat hij 't wist of verhinderen kon.

Fijn zweet parelde onder zijn neusje. De komende preek benaauwde hem nu al, omdat hij in de kerk niet mocht praten, niet vragen mocht..... alleen maar kijken... luisteren...

De dominee gaf de gemeente den zegen. Voor Gijsje's besef was die minder indrukwekkend dan wanneer hij, aan 't eind van den dienst, met de grooten mocht stáán.

Zijn buikje zette van benauwdheid weer op, zijn kraagje klemde, of hij dadelijk moest stikken. Hij keek naar de menschen, maar hij alléén leek om dien langen, aanstaanden slaap met zooveel angsten gevuld.

„Goed luisteren,” zei zijn vader.

Gijsje knikte. Hij wilde vanmorgen wel alles doen, om niet te véél naar de magnetisch trekkende zerken te kijken. Toen hoorde hij 't verhaal van Lazarus' ziek zijn en sterven. „Van zijn slááp,” zooals Jezus gezegd had.

Dát woord kon Gijsje verstaan. Hij kruiste, zooals hij zijn vader zag doen, zijn beentjes over elkaar, en nam de houding van luisteren aan.

Wat kon hij de droefheid van Maria en Martha om hun broeder begrijpen. 't Kostte hem niet veel moeite om zich van de spelonk een voorstelling te maken. Als hij maar éven schuin uit de bank zag, vond hij immers een grafsteen!

Gijsje werd dien morgen steeds minder eenzaam. Hij merkte, dat de dominee en andere menschen voor dien langen slaap óók bang waren geweest. Dat zij, evenals Maria en Martha, bij waren, omdat de Heiland in Bethanië was gekonten. En Gijsje liep mee, tusschen de luidruchtige Joden, naar de plaats, waar Lazarus sliep. Hij week voor de spelonk niet terug, want hij was het immers gewoon bij die harde slaappleaatsen te zijn.

Maar hij schrok, toen de dominee Jezus' machtwoord tot zijn gestorven vriend zóó luid herhaalde, dat het geweldig tusschen de gewelven weerkaatst werd: „Lazarus..... Ik zeg u, kom úit!”

Hij keek impulsief weer uit de bank, of zich beneden hem ook iets zou bewegen. Maar toen bedacht hij, dat Lazarus in een heel ver land in slaap was gevallen. Hij moest zich bedwingen om niet héél hard te roepen: „Is hij wakker geworden?”

Zijn gezichtje kleurde hoogrood door spanning..... zou die onverzettelijke steen héusch opzijgegaan zijn?

Met zijn handjes tegen zijn buikje gedrukt, verwachtte hij 't antwoord. 't Bleef even heel stil in de kerk. 't Was, of dat woord eerst goed tot alle menschen doordringen moest, eer de dominee verder kon spreken.

En toen werd het wónder zoo eenvoudig gezegd: „en de gestorvene kwam uit, gebonden aan handen en voeten met grafdoeken...”

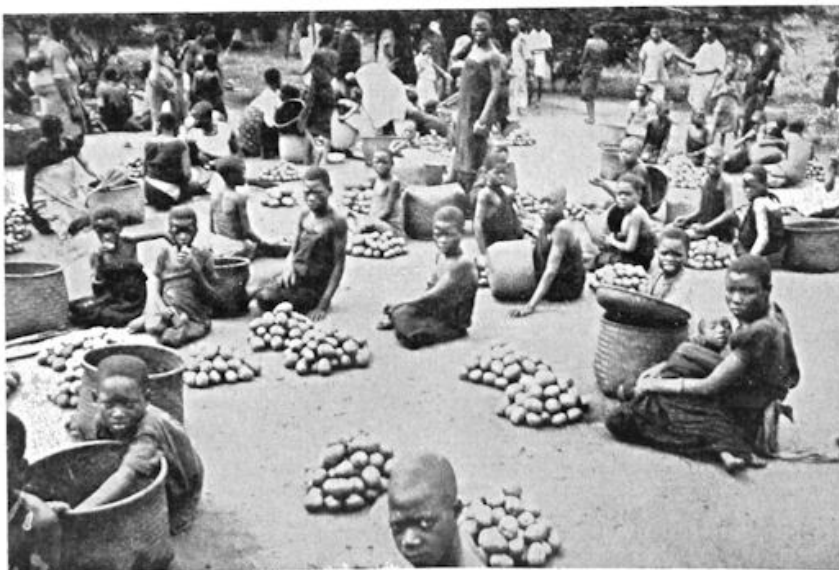
Zijn vader had de spanning, waarin Gijsje verkeerde, plots opgemerkt. Hij sloeg een arm om hem heen, en zoo, dicht tegen vader, luisterde Gijsje naar 't slot van de preek. Hij wist zich langzaam heerlijk ontspannen, omdat Jezus eens den langen slaap van alle menschen zou breken. Óók van de menschen, die nog beneden hem slapen.

Plots durfde Gijsje weer met vrije oogen naar de zerken te zien. Want de menschen daaronder, die zoo dikwijls in zijn gedachten waren geweest, zouden ontwáken! Zij zouden de zon weer kunnen zien..... „zij zullen Jezus zien,” zei de dominee nu.

Jezus..... Die ook door Lazarus wel het eerst zou gezien zijn.....

Toen Gijsje, kleintjes tusschen de menschen, de kerk uitschuffelde, hinderden hun klikkende stappen op de zerken niet als andere Zondagen. Een groote, bevrijdende rust was in zijn hartje gedaald. Voor 't stof onder de steenen had hij de rust nu aanvaard, waarmee hij zelf elken avond ging slapen, in 't vaste vertrouwen, dat moeder hem 's morgens zou wakken. Eens — de dominee had het duidelijk gezegd — zou Jezus ook de namen van dié menschen roepen..... hen doen ontwaken, zooals Hij Lazarus had wakker gemaakt.

Gijsje droeg een dubbel wonder naar huis. Van dat gróóte ontwaken..... en van het nóóit meer slapen.....

Inboorlingen uit Centraal Afrika op de markt.